Та, що послалася мені

Січнева віхола гула,
Мені колов обличчя сніг,
На поле впала ночі мла,
Не знав я, де знайти нічліг.

На щастя, дівчину я стрів
Серед нічної темноти.
Вона так приязно мені
Сказала в горницю зайти.

За те, що прихисток дала
Мандрівнику у заметіль,
Я низько дівчині вклонивсь
І попросив послать постіль.

Руками білими вона
Широку ковдру розпина,
Підносить чарочку до вуст:
"Бажаю вам міцного сна!"

Тоді взяла свічу й мерщій
Хотіла з горниці піти.
Я зупинив і попросив
Іще подушку принести,

З належним послухом вона
Зробила так, як я просив.
Щоб попрощатися як слід,
Її обняти я хотів.

"Юначе, руки далі! — так
Вона спинила замір мій.-
Коли хоч трошки любиш ти,
Мою невинність пожалій!"

У неї коси — злотний струм,
Лице — лілея у вині,
Всміхнеться — перлами сипне
Та, що послалася мені.

У неї груди — свіжий сніг,
Дві купки снігу осяйні,
Вся мов із мармуру вона,
Та, що послалася мені.

Я цілував її весь час,
Вона ж не знала, що сказать,
Я місце дав їй у стіни —
Вона хотіла дня діждать.

Уранці я сказав їй так:
"Спасибі, дівчино моя!"
Вона зашарілась, як мак,
Зітхнула: "Ах! Пропала я!"

За стан обняв, поцілував
І сльози витер їй рясні.
"Не плач, кохана: цілий вік
Постіль ти слатимеш мені!"

Взяла у неньки полотна,
Сорочку скроїла мені...
Нехай же горя вік не зна
Та, що послалася мені!

Моя любов послалась мені,
В щасливий час послалась мені!
Ніколи я не забуду її,
Ту, що послалася мені!